

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W sierpniu 2014 roku A. Z. z uwagi na ciężką sytuację finansową (brak pracy) postanowił zaciągnąć pożyczkę, celem uzyskania środków pieniężnych na bieżące utrzymanie. Z tego powodu oskarżony skontaktował się z przedstawicielem spółki (...) S.A., w następstwie czego w dniu 04 sierpnia 2014 roku doszło do zawarcia umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...), na podstawie której w tym samym dniu oskarżonemu wypłacono kwotę w wysokości 2.000 zł. Przedmiotowa umowa została zawarta w miejscu zamieszkania oskarżonego, na podstawie dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego, a także po uzupełnieniu przez doradcę klienta ww. spółki - (...) wniosku o pożyczkę, zawierającego niezgodne z prawdą oświadczenie A. Z., z którego wynikało, że oskarżony jest zatrudniony jako pracownik produkcji w (...) Sp. z o.o. w T. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Zgodnie z rzezoną umową A. Z. był zobowiązany do spłaty kwoty 3.927,06 zł w 60 ratach tygodniowych po 65,46 zł (59 rat) i 64,92 zł (ostatnia rata). Osoba ta nie dokonała spłaty zaciągniętego przez siebie zobowiązania finansowego.

W związku z brakiem terminowej spłaty, po uprzednim wezwaniu oskarżonego do zapłaty, przedmiotowa umowa została wypowiedziana z dniem 29 listopada 2014 roku. Powyższe skutkowało także złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

(...) S.A. poniosła szkodę w wysokości 2.000 zł.

/Dowody: umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...) -

k. 2,

wniosek o pożyczkę - k. 3,

wydruk obrazujący zaległości w spłacie pożyczki - k. 4,

wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 5,

wyciąg z Rejestru Przedsiębiorców - k. 7,

pismo (...) Sp. z o.o. z/s w T. - k. 13,

zeznania świadka W. P. - k. 25-26, 76,

zeznania świadka M. T. - k. 18-19,

wyjaśnienia oskarżonego - k. 51, 75/.

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego A. Z. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że raty wynikające z umowy pożyczki pieniężnej nie zostały uregulowane z uwagi na brak zatrudnienia.

Swoje stanowisko oskarżony podtrzymał także w toku rozprawy głównej, gdzie dodatkowo wskazał, że w inkryminowanym czasie utrzymywał się z prac dorywczych, przez co nie oszukał spółki (...) S.A. jako, że posiadał środki na spłatę zaciągniętego zobowiązania. Nadto dodał, że w konsekwencji nie uregulował przedmiotowego zobowiązania finansowego, a przyczyną tego stanu rzeczy był brak możliwości dalszego zarobkowania.

Oskarżony był uprzednio karany sądownie, w tym raz za przestępstwo oszustwa. Wyrokiem łącznym z dnia 26 stycznia 2012 roku, sygn. akt VII K 1132/11, Sąd Rejonowy w Opolu połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 13 listopada 2008 roku, sygn. akt VII K 1098/08, za przestępstwo z art.

178a § 1 k.k. i Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 25 lutego 2009 roku, sygn. akt VII K 1427/08, za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 k.k., a także jednostkowe kary ograniczenia i pozbawienia wolności orzeczone wobec A. Z. wyrokami: nakazowym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 12 października 2009 roku, sygn. akt VII K 1036/09, za czyn z art. 178a § 2 k.k., Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 lutego 2010 roku, sygn. akt VII K 1326/09, za czyn z art. 178a § 2 k.k. i Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 06 lipca 2010 roku, sygn. akt VII K 216/10, za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a także za czyny z artykułów: 193 k.k., 190 § 1 k.k., 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz ciąg przestępstw z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wymierzając mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (VII K 1098/08 i VII K 1427/08) oraz karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (VII K 1036/09, VII K 1326/09 i VII K 216/10). Orzeczoną ww. wyrokiem karę pozbawienia wolności oskarżony odbywa od dnia 15 maja 2015 roku. Ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 22 lipca 2015 roku, sygn. akt VII K 521/15, Sąd Rejonowy w Opolu skazał A. Z. za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

A. Z. jest kawalerem, ma jedno dziecko. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Aktualnie nie pracuje, przebywa w Areszcie Śledczym w O.. Nie posiada majątku o istotnej wartości.

/Dowody: wyjaśnienia oskarżonego - k. 51, 75,

dane osobopoznawcze - k. 29, 52,

karta karna - k. 31-33,

odpisy wyroków, w tym wyroku łącznego SR w Opolu z dnia

26.01.2012r., sygn. akt VII K 1132/11 - k. 37-47/.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony A. Z. jest winny popełnienia przypisanego mu w wyroku przestępstwa.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na dowodowych źródłach osobowych w postaci zeznań świadków W. P. i M. T., a także wyjaśnień oskarżonego A. Z.. Dodatkowo uwzględniono niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...), wniosku o pożyczkę, wydruku obrazującego zaległości w spłacie pożyczki, wypowiedzenia umowy pożyczki, wyciągu z Rejestru Przedsiębiorców oraz pisma (...) Sp. z o.o. z/s w T.. Sąd dał wiarę tym dowodom jako dowodom uzupełniającym w stosunku do osobowych źródeł dowodowych, bowiem wiarygodności i rzetelności tychże dokumentów nie podważyła żadna ze stron procesu i nie wzbudziły one uzasadnionych wątpliwości sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Natomiast przy ustaleniach co do sytuacji życiowej, rodzinnej i osobowej Sąd oparł się na dowodach w postaci danych osobopoznawczych, zaś w zakresie ustalenia uprzedniej karalności oskarżonego na danych o karności, w tym na odpisach wyroków.

W oparciu o zeznania świadków W. P. i M. T. oraz o dokumentację związaną z zawarciem przedmiotowej umowy pożyczki ustalono, że w dniu 04 sierpnia 2014 roku pomiędzy A. Z. a (...) S.A., reprezentowaną przez W. P., na podstawie dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego oraz wniosku wypełnionego przez pracownika spółki, zawierającego oświadczenie A. Z., z którego wynikało, że oskarżony jest zatrudniony jako pracownik produkcji w (...) Sp. z o.o. w T. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, doszło do zawarcia umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet G. nr (...) na kwotę 2.000 zł, którą oskarżony otrzymał w tym samym dniu. Osoby te wskazały ponadto, że oskarżony nie dokonał spłaty zaciągniętego zobowiązania. Świadek W. P. potwierdziła również fakt złożenia przez oskarżonego oświadczenia o zatrudnieniu i dochodach („A. powiedział mi, że zaczyna pracę u K., a przy tym my nie potrzebujemy, by okazać umów o pracę. Miejsce pracy i dochody podał oskarżony” - k. 76). Z kolei świadek

M. T. zeznał o wysokości szkody poniesionej przez (...) S.A., wskazując ponadto na oświadczenie o dochodach jako na nieodzowny warunek uzyskania pożyczki („Oświadczenie o dochodach i źródłach ich otrzymywania jest koniecznym warunkiem otrzymania pożyczki, w przypadku braku powyższego oświadczenia pożyczka nie zostałaby udzielona” - k. 18).

Swojego sprawstwa w istocie nie kwestionował sam oskarżony, który w toku niniejszego postępowania zanegował fakt zatrudnienia w Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w T.. Okoliczność ta wynika również z pisma ww. spółki datowanego na dzień 07 czerwca 2016 roku, w którym wskazano, że A. Z. nie był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w T. oraz nie był pracownikiem udostępnianym tej spółce przez współpracującą z nią Agencją Pracy.

W świetle powyższego - zdaniem Sądu - wyjaśnienia złożone przez A. Z. w początkowej fazie niniejszego postępowania, wskazujące na brak zatrudnienia oraz brak środków na uregulowanie przedmiotowego zobowiązania finansowego („Nie miałem zatrudnienia i nie miałem z czego płacić kredytu” - k. 51), a ponadto - co istotne - zbieżne z omówionymi powyżej dowodami, nie były w żadnym wypadku wymuszone, lecz odzwierciedlały rzeczywisty stan rzeczy. Jako niewiarygodne, sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, oceniono natomiast późniejsze wyjaśnienia oskarżonego, w których osoba ta, wskazując na wykonywanie prac dorywczych, starała się wycofać ze swoich początkowych twierdzeń. W ocenie Sądu wskazywanie faktów i okoliczności mających świadczyć o niepopelnieniu przez A. Z. zarzucanego mu czynu zabronionego jest tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linią obrony, która w konfrontacji z opisanymi powyżej wiarygodnymi dowodami nie mogła się ostać. Podkreślić w tym miejscu jeszcze raz należy, że oświadczenie o zatrudnieniu złożone przez oskarżonego poświadczало nieprawdę co do informacji w nim zawartych. Owo oświadczenie zaś, zgodnie z zeznaniami świadka M. T., o czym już wspomniano, miało kluczowe znaczenia dla uzyskania pożyczki gotówkowej. Dodatkowo całokształt działań A. Z. miał na celu doprowadzenie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł, a o braku zamiaru spłaty pożyczki świadczy fakt, że oskarżony w chwili zaciągania przedmiotowego zobowiązania nigdzie nie pracował i nie posiadał żadnego dochodu, a zatem nie miał on realnej możliwości spłaty zaciągniętego przez siebie zobowiązania finansowego.

Reasumując, wyżej przytoczone okoliczności potwierdziły przyjętą w sprawie kwalifikację prawną czynu, którego dopuścił się A. Z., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. Przepis tego artykułu określa bowiem odpowiedzialność za oszustwo, czyli motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Istota tego przestępstwa polega zatem na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Ustawowe znamię wprowadzenia zostaje wypełnione z kolei wtedy, gdy sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Znamię „doprowadza” w myśl tego artykułu zakłada więc aktywność ze strony sprawcy oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem a rozporządzeniem dokonany przez pokrzywdzonego. Dodatkowo czyn stypizowany w artykule 286 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw umyślnych, wymagających dla swej realizacji szczególnej postaci zamiaru bezpośredniego - zamiaru szczególnie zabarwionego (dolus directus coloratus), co podkreślono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2009 roku, III KK 245/08, w którym wskazano, że: „określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie

wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion”.

W tych okolicznościach, w świetle dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, jest oczywistym, że oskarżony A. Z. w dniu 04 sierpnia 2014 roku w T., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że zawarł umowę z firmą nie mając zamiaru spłaty zawartej ze spółką umowy pożyczki oraz wprowadził w błąd firmę (...) S.A. w W., co do miejsca zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów, czym działał na szkodę firmy (...) S.A. w W..

Wątpliwości nie powinno również budzić przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 64 § 1 k.k. Wskazać bowiem należy, że A. Z. powyższego, umyślnego czynu dopuścił się w przeciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 26 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VII K 1132/11 za podobne przestępstwa umyślne (oskarżony odbywa tę karę od 15 maja 2015 roku). Tym samym zasadnym było uznanie, że przedmiotowe przestępstwo popełnione zostało w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przez niego przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem rodzaj naruszonego dobra, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy. Do okoliczności negatywnych mających wpływ na wymiar kary zaliczono przede wszystkim rozmyślność działania A. Z. oraz świadomość co do bezprawności podejmowanych przez niego działań. Sąd nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności mogących wyłączyć winę oskarżonego. Oskarżony osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie może on spowodować. Dodatkowo oskarżony wyrządził szkodę, która do tej pory nie została wyrównana.

Nadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę sposób życia oskarżonego przed popełnieniem omówionego powyżej przestępstwa oraz jego zachowanie po popełnieniu przedmiotowego czynu zabronionego. W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony A. Z. był już uprzednio wielokrotnie karany sędownie, a przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. W przedmiotowej sprawie nie dopatrzone są także istotnych okoliczności łagodzących.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec nagminnego lekceważenia przez oskarżonego norm prawa karnego, co wskazuje na wysoki stopień jego zdemoralizowania i wyklucza przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej, Sąd wymierzył oskarżonemu A. Z. bezwzględną karę pozbawienia wolności. Wskazać należy, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, a przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., w następstwie czego osoba ta nie daje gwarancji niepopadania w konflikt z prawem, co z kolei wyklucza skorzystanie w tym przypadku z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu wymiar kary bezwzględnej jest konieczny zarówno z punktu widzenia prewencji szczególnej jak i ogólnej jako, że należy piętnować negatywne zachowania oskarżonego i uświadamiać mu naganność oraz szkodliwość popełnionych przez niego czynów. W tych okolicznościach niezbędne było orzeczenie kary izolacyjnej, tym bardziej, że uprzednie skazania nie hamowały skłonności oskarżonego do dalszego zakłócania porządku prawnego.

Dodatkowo Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego A. Z. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 2.000 zł.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, że orzeczona jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie

będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności faktyczne i powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Równocześnie zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 420,00 zł plus 23% VAT tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu przed Sądem.